

ELS MANAMENTS DE LA LLEI DEL CONTRAST

Mon Dieu, mon Dieu, exclamarien els francesos davant de casos insòlits i difícils de concebre. Però deixem-nos ara del que podrien dir els nostres veïns i centrem la nostra atenció en allò que podem dir o pensar nosaltres.

Per començar assenyalo que davant d'uns fets concrets es corrobora que el nostre pensament és ferm i incommovible, perquè de no ser així tots estariem trastocats.

Quan la nostra ment vol aprofundir en uns temes determinats, que el medi actual ens ofereix en safata de plata i amb uns ingredients gastronòmics de tot tipus de bouquet, corre el risc de quedar enganxada si no és prou cauta i intel·ligent. Això no passaria si la virtut de la noblesa brillés per damunt de tots els afers polítics i socials. Parlar en va no seria usual perquè quan hom parlaria d'un tema es faria bé, sabent el que es diu i perquè es diu; però desgraciadament això no succeeix amb gaire freqüència, d'aquí ve que la vida ens ensenya a no viure massa confiats perquè la volubilitat actual ens reserva enormes sorpreses.

Sortosament l'experiència ajuda a encaminar la vida amb cautela observant certs advertiments. Se'n poden escollir uns quants dels quals la vida ens assorteix.

1- No deixar-se envair ni manipular per cap ona propagandística, ans fugir com més lluny millor del seu radi d'acció. La maniobra del poder propagandístic no faria més que falsejar la vida i el treball, obligant a actuar en desacord amb la pròpia manera de ser.

2- Ser conscients de les desigualtats que mouen el món en un continuat moviment de balanceig. A un costat un govern socialista (de llet amb cafè descafeïnat) pregonant que gastarà mil set-cents cinquanta milions de pessetes en propaganda per la campanya electoral, de cara a les properes eleccions generals del 22 de Juny d'enguany, per aferrar-se quatre anys més a la poltrona del poder i a l'altre pobles enters veient sucumbir llurs habitants, que moren de gana per manca dels aliments més imprescindibles o de malaltia per falta de medicaments necessaris i d'higiene.

3- No fer cas de qui es reserva el dret de fer enganxar cartells propis de la campanya electoral a fi d'ensibornar la gent, embrutint façanes i carrers, encara que molt més tard, en cas d'arribar el moment, es desembossi per fer-los arrancar i reduir-los a escombrials. Despeses per embrutir i despeses per netejar, quina paradoxa!

4- Tenir en compte que mentre molts aspiren a ocupar un just lloc de treball per a sobreviure, altres que ja el tenen segur i ben remunerat, es donen la gran vida, prescindint dels nombrosos mendicants i dels joves i pares de famílies en atur, que es veuen obligats a recollir les engrunes de pa, imitant el pobre Llätzer, bíblic personatge leprós de la paràbola evangèlica del ric Epuló.

5- No fiar-se de les atractives, fàcils i gratuïtes promeses que se solen fer, com qui dona un caramel o posa mel a la boca, però que difícilment es veuen realitzades; sinó confiar en allò que pugui arribar sense esperar-ho. Les promeses pot emportar-se-les el vent; els fets reals són palpables. Serenitat i visió clara, abans d'a gemolir-se i restar decebut.

6- Entendre bé que durant els quatre anys d'administració socialista, la Banca ha guanyat més diners que mai. En canvi el treballador assalariat no solament ha vist mermat el seu poder adquisitiu, sinó molts altres factors laborals dels quals gaudia plenament amb anterioritat. Aquesta nova situació ha donat peu a un mercat negre del treball que ha provocat l'economia submergida.

7- Defensar la vertadera llibertat, perquè no es creu que ho sigui la que obliga al ciutadà a enreixar portes i finestres transformant la pròpia casa en presó, a no sortir de la vivenda en determinats moments per por d'un segrest o violació, a conèixer l'angoixa d'un robatori, etc. Perquè, si «llibertat» fos això, es viuria en el regne dels miratges.

8- Exigir un «canvi» tal com ha d'ésser, perquè quatre anys enrera no es matisà a qui afectaria. Llavors les promeses foren moltes: vuit-cents mil llocs de treball i en contraposició nombrosos grups de treballadors promouen vagues perquè les empreses els donen l'acomiadament; no entrar a l'OTAN i ja s'està a dintre; esgotar la legislatura, en canvi es convoquen eleccions bestretes com estratègia política,... On és el canvi promès?... En els mateixos que el promogueren?... És en canvi tergiversat?...

9- Cal anar a votar i demostrar que la societat actual ha madurat. Però és precís afinar el pols de manera que en un futur pròxim no es trobi cap poble que s'autodenomini adult i lliure mentre somiquegi i se senti afligit perquè forma part d'una societat esdevinguda «la societat dels orellesllargs».

10- Deixar-se atraure per qualsevol campanya de netedat perquè la pulcritud forma part de l'obligada higiene per a conservar la salut. Si s'entén que netedat no significa recollir la brossa, sinó evitar tirar-la, que netedat no significa embrutir i netejar tot seguit, sinó no embrutir d'antuvi, tothom pot adherir-se a la campanya, essent-ne solidari.

Aquests deu manaments s'inclouen en dos:

- Estimar de veritat.
- Confiar en el veraç.

PILAR PELLICER de GISPERT

NO CREIEM EN LES PISTOLES

És trist parlar de la mort. És amarga, i sembla una maledicció llançada sobre la sort de la humanitat. No estant destinada a castigar, ni a rescabalar la vida de ningú, no ha de ser pas un refugi on sigui permès d'enviar-hi aquells que no es vol que siguin feliços. Però costa d'esmunyir-se'n.

El mes passat, en una vila de la nostra comarca empordanesa, un jove encaixà amb la mort. Una bala disparada des d'una pistola, dirigida a la roda del cotxe que tripulava, li entrà al cap. El finiment definitiu no trigà gaires dies a arribar-li.

Aquesta esgarrifosa realitat s'ha produït a les acaballes del segle XX. Hom suposava que el "Far West" havia passat a la història.

Però cal matisar, que a més dels encarregats de conservar l'ordre públic, també porten pistoles molts altres individus, que per motius diversos alteren l'ordre i causen estralls a la societat.

Nosaltres, els que ens hem amb la vida, hauriem de demanar responsabilitats. No sols al qui juga amb pistoles de veritat, sinó també al qui les hi dona i al qui les fabrica.

És ben clar que no n'hi ha prou amb la democràcia formal per a garantir un total respecte dels drets bàsics. Cal incidir i persuadir en la primacia de la força de la raó sobre la raó de la força.

L'home és l'animal més perfecte de l'univers, però és l'únic capaç d'armar-se fins a les dents, per ajudar a la destrucció de la seva mateixa espècie.

P.J.

ASTRUC

La deformació ha donat Sestruc. Dit correctament és Astruc. Els Astruc una família jueva que provinent de Toulouse va establir-se a la Seu d'Urgell. Elías Bedoz és el fundador de la família. La seva muller Astruga i Astrugona la seva filla. Varen dedicar-se a la usura i varen fer molts de calés.

Pels catòlics la usura era pecat. Els jueus no tenien aquesta mena de sanció i eren forts en aquest negoci. Quan les epidèmies varen empobrir el país, varen traslladar-se a la part oriental del país.

A Palamós apareix un Astruc Ravaia, tresorer del rei En Pere III; va rebre l'encàrrec de fer-se amb totes les pertinències estratègiques i preparar-les per a la defensa.

Aquest tema ha estat esmentat amb la vinguda d'un grup de jueus nord-americans; ells cercaven les arrels de «Sara-fed». L'Astruc Ravaia era qui va rebre l'encàrrec de construir el port de Palamós, ara fa set-cents anys.

J.R.